

ת"פ 9852/09/20 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 9852-09-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד הדס שלמה

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

באמצעות ב"כ עוה"ד ירון גיגי

הנאשם

גזר-דין

א. כתב-האישום המתוקן:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום מתוקן ובו עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בתאריך 6.8.20 בשעה 23:40, בעקבות וויכוח בין הנאשם לבין זוגתו, שעה שהם שהו בדירתם של אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, **שברה זוגתו בקבוק זכוכית על הרצפה וקיללה את הנאשם.**

לאחר מכן, הנאשם תקף את זוגתו "**באופן שאינו ידוע למאשימה**".

עקב כך, נגרמו למתלוננת המטומות בפניה, מתחת לעין ימין, שטפי דם, שריטות בפניה ושטפי דם בכתפה השמאלית ובגבה (ראו: במ/2 תמונות החבלות).

בהמשך, שוחח עמה הנאשם ואמר לה "אה..שימי, שימי איפור, משהו", "תיזהרי חיים שלי לריב יגידו לך ממה זה, מה, מו, מי...תגידי להם...נפלתי במקלחת...", "תגידי להם אני נפלתי, הראש שלי בא...החלקתי הפרצוף שלי פגע במקלחת,

נפילתי על הראש ואחר כך נפילתי על הגב".

ואולם, כתב-האישום המתוקן לא ייחס לנאשם עבירה לפי אמרות אלו.

ב. מתחם ענישה:

הערכים המוגנים אחר עבירת האלימות, שאותה ביצע הנאשם הם ההגנה על גופה, בטחונה, שלומה ושלווה נפשה של המתלוננת בתוך התא המשפחתי.

נוכח עקרון ההלימה, התכלית העומדת אחר העבירה אותה ביצע הנאשם, עובדות כתב-האישום המתוקן ופסיקה הנוהגת בתחום, אני קובע שמתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד 14 חודשי מאסר בפועל.

אפנה בעניין זה, בשינויים המחויבים, לפסקי-הדין הבאים ויש לציין, שקיים מנעד רחב של גזרי-דין תלוי עובדות, לפי טיב האלימות, הרקע למעשים, קיומו או העדרו של עבר פלילי, כך שבמיוחד במקרים אלו, הענישה היא לגופו של עניין ואין להקיש בהכרח מתיקים ובהם התנהגות דומה, אלא שאני מביא אותם כממד ענישה כללי.

רע"פ 5434/17 נרי דמוך נגד מדינת ישראל (29.11.17):

לאחר ניהול הליך הבאת ראיות, הורשע בשני אישומים של תקיפת בת זוג, שני אירועי תקיפת בת זוג, דחף אותה, איים עליה, בהיותה בחודש התשיעי משך בקרסול רגלה ללא עבר פלילי, נדון ל - **10 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 1923/11 חטיב נגד מדינת ישראל (10.3.11): תקיפת בת זוג משך חמישה חודשים, אלימות, אימים, העדר עבר פלילי, הביע חרטה כנה, גירושין מוסכמים, נדון ל - **12 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 6341/05 דוד שלם נגד מדינת ישראל (4.9.05): תקיפת בת זוג (הנסיבות לא הוצגו בצורה מפורטת), היזק לרכוש, אימים שירצח אותה, בעל עבר פלילי, נדון ל - **10 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 6821/08 מסרי נגד מדינת ישראל (18.8.08): תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, דחיפה בחוזקה, תפס את ראשה, הטיחו בקיר, סחב אותה בשערות ראשה, הטיח בה מכות אגרופ עד עילפון, חלוף זמן, **תסקיר חיובי** הממליץ על ענישה צופה פני עתיד, נדון ל - **8 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 4140/10 חביב אללה נגד מדינת ישראל (6.9.10): תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, ואימים, תקיפה אשר הובילה לפינויה של המתלוננת לבית-החולים, צוין כי התקיימו שורה של נסיבות מקלות ובכללן **המלצת שירות המבחן לענישה שיקומית**, נדון ל - **10 חודשי מאסר בפועל**.

עמוד 2

רע"פ 4311/13 י.פ. **נגד מדינת ישראל** (20.8.13): תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש בצווארה, ארבעה אישומים, במסגרתם התיישב עליה, חנק אותה, קשר את ידה וסכר את פיה עד אובדן הכרה, סטר לה, נשך אותה (מחלק מן האירועים זוכה), נדון ל - **8 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 3629/11 **פלוני נגד מדינת ישראל** (18.5.11): חמש עבירות של תקיפת בת זוג, בין השאר לאחר לידת ביתם, בעוד המתלוננת שוהה בבית החולים, נקט כלפיה באלימות, סטירות, אגרופים, עיקם את ידה, ללא עבר פלילי, **בעל המלצה שיקומית**, נדון ל - **8 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 973/06 **גזאלה נגד מדינת ישראל** (30.8.06): תקיפת בת זוג במכת אגרוף בעינה, בעת הריונה סטר לה, הכה אותה באגרופים, בעט ברגליה, הטיח פניה במכונת הכביסה, העדר עבר פלילי, **בני הזוג הצליחו לשקם את יחסיהם, והמתלוננת נכנסה להיריון במהלך התקופה**, נדון ל - **7 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 11/15 **אחסניה נגד מדינת ישראל** (20.1.15): איים על אשתו שהייתה בהריון, סטר לה, בעט בבטנה, תפס בשערות ראשה, ללא עבר, נעדר המלצה שיקומית, נדון ל - **7 חודשי מאסר בפועל**.

ג. שיקולי ענישה:

(1). חומרת המעשה:

הדרך העונשית הנקוטה בבתי-המשפט השונים היא **שכל מעשה אלימות בתוך התא המשפחתי הוא מעשה חמור המחייב ענישה בעלת משקל**, המשיבה לנוקט באלימות כגמולו, המרתיעה אותו והמוסיפה להרתעת הרבים במטרה למגר את התופעה החמורה הנפוצה של אלימות בתוך התא המשפחתי.

אכן, הוראת בית-המשפט העליון בעבירות אלו היא ברורה והיא מחייבת נקיטה בענישה מחמירה (ראו, למשל, רע"פ 182/13 **משה נגד מדינת ישראל** 21.1.13).

האלימות הזוגית הפכה להיות **תופעה נפוצה ביותר**, ובכל יום "מוקד" פלילי, אני נדרש לגזור את עונשיהם של נאשמים, אשר נקטו באלימות זוגית ברמת חומרה כזו או אחרת, כך שתופעה עבריינית רווחת שכזו (לפחות בתחום הסכמות שעליו אני מופקד) מחייבת ענישה שתתרום ולו במעט ל"חיסונה" של מחלה חברתית זו.

אין להקל ראש בכל גילוי של אלימות, ואין להעניק לו **שום הצדקה**. יחד עם זאת, בסולם החומרה קיים הבדל בין סוגי האלימות והנסיבות שהתקיימו בעת התרחשותם. כך, למשל, אין דינו של מי אשר נוקט במעשי אלימות רבים, לאורך זמן, כשיטה, תוך שימוש בחפץ, לדינו של מי אשר נקט במעשה אלימות בודד, נקודתי, אשר לא נשנה, כפי המעשה העומד בפניו.

שוב, מבלי להקל ראש, ומבלי שיש לכך אבק של הצדקה, מעשה האלימות הגיע לאחר וויכוח בין הנאשם לבין זוגתו, לאחר שהיא שברה בקבוק זכוכית על הרצפה וקיללה את הנאשם.

כתב-האישום מציין שהנאשם תקף אותה "באופן שאינו ידוע למאשימה", בלא כל פירוט עובדתי.

כאמור, העובדות לא תארו את אופן האלימות שבה נקט הנאשם ובית-המשפט לא יסיק ממשפט זה מסקנה ולא ישער השערה דווקא על צד החומרה, הגם שניתן לקבל ממד מסוים במה דברים אמורים תוך התבוננות בתמונות (במ/1).

מנגד, למרות שהמאשימה לא ייחסה לאמרותיו של הנאשם לזוגתו עבירה רלוונטית, עדיין יש משמעות לחומרה לניסיונו של הנאשם לחסות על פשעיו בדרך שהדריך אותה למרוח איפור ולספר כי החבלות נגרמו לה מאירוע תאונתי.

(2). עבר פלילי:

לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל **הרשעה קודמת אחת** (במ/3) בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש - **לא כלפי בן זוג** -שבגינה ל - 15 חודשי מאסר בפועל.

לחובת הנאשם עונש מותנה בר-הפעלה בן 6 חודשים שנגזרו עליו במסגרת אותה הרשעה (במ/4). עיון בגזר הדין מלמד, כי הנאשם הכה אדם באמצעות חפץ בבטנו ובירך וגרם לו חבלות.

יחד עם זאת, **אין בפניי אדם בעל עבר פלילי עשיר**, אשר יוצא ובא את בתי הסוהר, הוא נעדר עבירות אלימות בתוך המשפחה והעונש המותנה, הגם שהוא בר הפעלה, לא כוון לכתחילה להרתיע מפני ביצוע עבירות אלימות בתוך המשפחה.

(3). עמדת המתלוננת:

תחילה אפנה להחלטתי הקודמת הנוגעת לשאלת קבילות האזנות הסתר ואזכיר כי זהו תיק שנולד בהעדר תלונה של זוגתו, אלא מתוך חומרים שהונפקו בהאזנת סתר, במסגרת חקירת חשדות בתיק אחר.

ולאחר שהזהרתי את עצמי, כי אין בפניי מתלוננת אשר מסרה תלונה, שמעתי את עמדת המתלוננת אשר העידה כדלקמן:

אין חולק, שבמקרים מסוימים, בתיקי אלימות במשפחה, יש לקבל את עמדת המתלוננת בזהירות רבה, פן חוזים אנו ב"תסמונת האישה המוכה", ולפיכך יש להיזהר שבעתים שמא "...הקול קול יעקב והידיים ידי עשו" (בראשית כז, כב).

עמד על כך בית-המשפט העליון בהקשר של מעצר עד תום ההליכים בבש"פ 260/06 פלוני נגד מדינת ישראל (8.2.06):

"אף שאין להתעלם מרצונה של בת זוגו של העורר כי הוא ישוחרר מן המעצר ויחזור הביתה, יש להגן עליה ועל ילדיה מפני סיכונים גם אם היא מוכנה ורוצה ליטול את הסיכונים על עצמה. על מערכת אכיפת החוק מוטלת אחריות כבדה לגונן על קורבנות אלימות ולבוא לעזרתם גם מקום שהם עצמם מתקשים לקבל את גזירת מעצרו של בן משפחה אלים".

ואולם, בתיק העומד בפניי, למרות שניתן היה לאתר כמה סמנים שתואר לעיל, כגון שהעידה כאילו היא אשמה בתקיפתה: "**גרמתי לזה, נתתי לזה יד**", אני סבור כי אין לפטור בהינף יד את עמדת המתלוננת, כלא הייתה, מתוך מחשבה כי זוהי מתלוננת ששמה עצמה קורבן עבירה ושומרת על דום שתיקה ויהי מה. בדבריה, היא בהחלט אישרה את האלימות שננקטה כלפיה, והציגה את עמדתה ואת רצונה.

בעניין זה, ראו, שוב בהקשר של דיני המעצר הדברים שנקבעו בבש"פ 3821/11 טירי מיימוני נגד מדינת ישראל (20.6.11):

"כמו כן, לא ניתן להתעלם מדבריה של המתלוננת עצמה, במסגרת הטענות לעונש, ולפיהם היא מעוניינת לשקם את הקשר הזוגי עם המבקש. אכן, עם התגברות המודעות ל"תסמונת האישה המוכה", בתי המשפט נזהרים לרוב מלהסתמך על בקשות והצהרות של מתלוננות המבקשות להתחשב בבני זוגם האלימים, לעיתים גם בשל החשש שמא הדברים נאמרים בשל לחצים חיצוניים...ואולם, כפי שנקבע בעניין דוידוב, עלינו להיזהר לבל נבטל "אוטומטית" את דברי המתלוננת מתוך גישה פטרנליסטית המבקשת להגן עליה כאילו היא איננה יודעת להחליט אף פעם לגבי עתידה, בהנחה שהיא סובלת תמיד מ"תסמונת האישה המוכה".

על כן, אני מביא בחשבון לקולה את עמדתה המתלוננת, בזהירות רבה, במסגרת כלל השיקולים, אך בוודאי לא כשיקול המטה את הכף לזכות הנאשם.

(4). שיקולים מקלים:

הנאשם הודה, לא ניהל משפט, חסך את עדות המתלוננת וזמן ציבורי ניכר. אכן, סעיף 40א(6) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 מורנו, כי כפירת הנאשם בכתב-האישום וניהול ההוכחות לא ישמשו לחובתו, אך מנגד שמע מכך את הצד האחר, שאי הודאה ואי ניהול ההוכחות בהחלט יכולים לשמש לזכותו (וראו: ע"פ 122/14 שורצפל נגד מדינת ישראל 7.7.14).

בעניין פערי הענישה בין המורשים לפי הודאתם ובין אלו המורשעים לאחר שמיעת ראיות).

מעבר לכך, אי ניהול הליך של הבאת ראיות, מפחית את "גובה הלהבות" בתוך התא המשפחתי ויש בו להסיק על חרטה והפנת הפסול שבמעשה, ובמיוחד חשוב הדבר כאשר דנים אנו בבני זוג המצפים להמשך קשר זוגי משותף.

ודוק: למרות שהתיק לא נבנה ראייתית על עדותה של המתלוננת, אלא על שיחות בין הנאשם למתלוננת שנקלטו במסגרת האזנת סתר, ועדיין אילו התיק היה מתנהל, היה על הצדדים להתמודד עם סוגיות עובדתיות, משפטיות לא פשוטות.

בנוסף, הבאתי בחשבון את השיקולים האישיים הנוספים שפורט בפניי, את העובדה כי הנאשם אינו אביהם הביולוגי של ילדי זוגתו, אך הוא משמש להם אב לכל דבר ועניין, את העובדה כי הוא סועד את אמו, שהוא יתום מאב (עדות האם), ואת יתרת השיקולים שהוצגו בידי ב"כ.

במילותיו האחרונות, כאשר לחלוחית בעיניו, הביע הנאשם צער, חרטה והבטיח "זה לא יקרה יותר בחיים שלי" (עמוד 16 שורות 17 - 20).

עוד יש להביא לזכותו את ההבדל בין כתב-האישום המקורי, שבגינו נעצר עד תום ההליכים, לכתב-האישום המתוקן.

ג. מסקנה:

הנאשם ביצע עבירת אלימות חמורה בתוך התא המשפחתי, אולם עובדות כתב-האישום לא פירשו מה בדיוק היה טיב האלימות שבה נקט, ולפיכך אין להיבנות מתוך הערכות והשערות, הגם שתמונת החבלות (במ/2) בהחלט יכולות להעניק ממד ראייתי להסקת מסקנות.

אכן, זהו נאשם בעל הרשעה קודמת, נעדר תסקיר המלמד על אופק שיקומי, ואולם יתרת השיקולים דלעיל, מובילים למסקנה כי אין למקום אותו ברף העליון של המתחם.

המאסר המותנה בן 6 החודשים הינו בר-הפעלה, אולם מאחר והוא לא כוון לכתחילה כדי להרתיע את הנאשם מפני ביצוע עבירות אלימות **בתוך התא המשפחתי** איני סבור כי יש להפעיל את כולו באופן מצטבר.

עמדת המאשימה היא להטיל על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, אך עמדה עונשית זו תואמת לעבירות אלימות חמורות יותר בתוך התא המשפחתי - כאלו **שניתן לזהותן בעובדות מפורשות** המתארות את מעשה האלימות ואין זה המקרה העומד בפניי.

עמדת הנאשם היא להסתפק בשמונה חודשי מאסר בפועל אשר כוללים את הפעלת העונש המותנה בן ששת החודשים, אך זוהי עמדה עונשית מקלה מדי שאינה מתיישבת עם הסביבה העונשית של בתי-המשפט בתיקי אלימות במשפחה.

ד. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בר ההפעלה בן 6 החודשים שנגזרו על הנאשם במסגרת ת"פ 34988-09-17 מחוזי תל-אביב-יפו (במ/4) וזאת בחופף ובמצטבר לעונש המאסר בפועל.

ג. סה"כ ירצה הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל לריצוי מיום מעצרו ה - 25.8.20.

ד. 6 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות כלפי הגוף כלפי בן זוג, למעט איומים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, ט"ז אדר תשפ"א, 28 פברואר 2021, במעמד הצדדים.